

VÁRI FÁBIÁN LÁSZLÓ

MINT MIKOR A KÖNYVET

*Mint mikor a könyvet tűz emészti
leveleit láng lapozza végig
úgy vajúdik kínok közt a hajnal
ökörvérben gázol a nap térdig*

*szó és szellem mind sebezhetetlen
a vér sem vér csak a tűz előképe
lám lehet a hihetetlen hinni
így válik a tenger csoda-kékre*

*a nap felkapaszkodik egére
nézhetetlen steril tűz az arca
mindkét szemem megbolondul érte
ráfonódom porrá égek rajta.*

MEGMÁRTÓZTAM

*Megmártóztam a bűnök tavában
sejtjeimből a foszfor világít
jöttömre megindulnak a lombok
az élők riadtan kérdik: ki járt itt*

*dehogyan merek én visszaszólni
mikor már ütni készül az óra
madárlelkem egy szélütött ágon
figyel a legelső kakasszóra*

*eljön értem az énekes koldus
s mint illő ellát tarisznyájából
kézen fog és nagy hálálkodással
kivezet ebből a tündéri tájból.*

AZ ASZTALON POMPA

*Októbernek már fújják a kürtöt,
a kincses ősz színeit keveri.
S mert szegény jó hársfánk mézét si-
ratja, mézarany köntöst fest neki.*

*Az asztalon pompa – gyümölcs-csendélet,
körték puhulnak a polcokon,
bronzba borul az áldott gyümölcsös,
mint múltunk hajnalán egykoron.*

*Megtöretett a kadarka teste,
hordóba zárva a drága vér.
A bordó bánat, ím, felékítette
a lugast, sírva igyon, aki él.*

*Diófánk lombja kesereg barnán,
dús termése zsákokban zörög.
Elalhatna a macska a padkán:
a zsák körül egérke sündörög.*

*Lám, a fenyő híreskedik zölden,
gyantáját gyűjti, érleli, hogy
sziporkázhasson télen a tűzben,
de addig – fejsze sem kell neki.*

*Perceit pergeti, elfogy november:
harminc nap, s lejár mandátuma.
Nyomul mögötte a vén dac-ember –
jöjjön el királya, karácsonya!*